

vnffede det. Men der er adskillige sagkyndige Medlemmer af Udvalget, som have meent; at dette meget godt lod sig udføre, idet man nemlig antog, at det vilde være meget muligt at sælge Grunden paa visse bestemte Betingelser, det vil sige paa saadanne Betingelser, at de Bygninger, som der blive at opføre, skulle opføres efter en vis bestemt Plan, efter en vis bestemt Tegning, med flere saadanne ganske specielle Betingelser. Det er jo vel ikke vist, at Saadant kunde lade sig iværksætte; men naar man i Aar bevilgede en Sum til nogle af disse Bygninger, vilde man derved vinde Tid, medens ialtsald Arbejdet ikke stod stille, til at kunne gjøre et Forsøg i denne Henseende, om det ikke skulde være muligt at udføre det ad privat Vej, da man vel maa antage, at man paa denne Maade vil slippe for et bedre Kjøb. Og naar vi skulle vælge mellem de to Boutiks-Partier, antage vi, at man helst burde tage det, som ligger paa den søndre Side, da det var en Plads, som stødte netop op til Regjeringsens egne Bygninger, hvor man antog, at man nødvendig vilde have Naboskab med fremmede Giere. Dette har været Udvalgets Motiv til at foreslaae Thinget, hellere at bevilge de 11,000 Rbd. end de 22,000 Rbd.

Der staaer nu kun tilbage for mig at omtale de Grunde, som Udvalget har havt til at foreslaae Thinget, ikke at bevilge de forlangte 800,000 Rbd. til uforudsæelige Udgifter. Jeg maa herved først gjøre den Bemærkning, der, som jeg antager, vil blive erkjendt af Alle, at det er umuligt at affatte et Finants-Overslag saaledes, at ingen Udgifter kunde indløbe i Aarets Løb, som det vilde blive nødvendigt at honorere, uagtet de ikke ere opførte i Finantsloven. Det vil altsaa være klart for Enhver, at mange Begivenheder, som kunne indtræffe, ere i den Grad uforudsæelige, at de derved foranledigede Udgifter ikke kunne afholdes af de Summer, som Finantslovudkastet indeholder. Nu bliver Spørgsmaalet: Naar et saadant Tilfælde indtræder, hvad maa da Regjeringen gjøre? Og hertil har Regjeringen svaret: Rigsdagen maa bevilge os en Sum til at afholde saadanne uforudsæelige Udgifter. Men De indsee nok, mine Herrer! at der ogsaa gives en anden Vej, man kan gaae, og det er

den, at det anerkjendes og antages som afgjort, at naar saadanne Tilfælde indtræde, i hvilke der er Nødvendighed for Udgifter, som ikke findes i Finantsloven, da maa Regjeringen ansees for at være bemyndiget til at gjøre saadanne Udgifter, under den Betingelse, at den til næste Rigsdag gjør Rede derfor og forlanger en Tilskuds-Bevilling i den Anledning. Spørgsmaalet bliver da: Hvilkens af disse Maader er den bedste? Og jeg antager da igjen, at det væsentlig maa besvares med: Hvilkens af disse Maader er den sparsommeligste, den, hvorved man bedst kan komme ud af det? Og i saa Henseende troer jeg, at man maa sige, at det, som Udvalget har foreslaaet, nemlig at benytte Tilskudsbevillings-systemet, er den sparsommeligste, og De ville let indsee, mine Herrer! hvad Grunden er dertil. Den første Grund er den, at naar man har en Sum, som engang er bestemt til uforudsæelige Udgifter, saa ligger der dog aabenbart et mindre stærkt Baand paa Regjeringen, end naar den i ethvert enkelt Tilfælde skal gaae udenfor Budgettet og forlange en særskilt Tilskudsbevilling. De ville let indsee af dette, at en særlig Sum er henlagt til særlige Udgifter, formindsker den Ansvarlighed, som ligger paa den, der skal bruge Summen. Det vil fremdeles være indlysende, at der er en stor Forskjel mellem, om man skal gjøre Rede for og staae til Ansvar for saadanne Udgifter strax eller efter en længere Tids Forløb. Nu vil det imidlertid være klart, at naar Regjeringen i Løbet af Finantsaaret skal have en Tilskudsbevilling, maa den forlange den af den i den nærmeste Tid sammentrædende Rigsdag, i første Sæssion; naar den derimod har en Sum eengang for Alle til uforudsæelige Udgifter, da vil den først komme til at gjøre Rede for denne Sum, naar Finantsregnskabet bliver aflagt — altsaa i Reglen idetmindste et heelt Aar senere, hvilket altid formindsker Ansvarligheden, ligesom det bevirker, at Omstændighederne ikke kunne staae saa klare. Jeg nøgter heller ikke, at jeg troer, at det ogsaa for Regjeringens egen Skyld, naar en saadan Udgift var velbegrundet i Omstændighederne, vilde være behageligt, at den strax saa hurtigt som muligt kunde blive be-